

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

Видання благословив УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 4 (128) 2014

ХРИСТОС ВОСКРЕС ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

СВІТЛИЙ ПОНЕДІЛОК

*21 квітня 2014 року, у
Світлий понеділок ввечері,
Святійший Патріарх Київський
і всієї Руси-України Філарет
звершив Вечірнє богослужіння
у Володимирському кафе-
дральному соборі міста Києва.*

Його Святості співслужили: Патріарший намісник - митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, ректор КПБА; архієпископ Богуславський Олександр, голова Економічного управління; єпископ Васильківський Лаврентій, вікарій Київської єпархії; єпископ Вишгородський Агапіт, намісник Михайлівського Золотоверхого монастиря, керуючий справами Київської Патріархії; єпископ Іоан (Швець); настоятель Володимирського кафедрального собору протоієрей Борис Табачек; архимандрит Макарій (Папіш), намісник Свято-Феодосіївського монастиря м. Києва; протоієрей Олександр Трофимлюк, голова Видавничого відділу Київської Патріархії; соборне духовенство, викладачі КПБА у священному сані, благочинні та настоятелі столичних храмів.

Після вечірньої митрополит Епіфаній, Патріарший намісник і постійний член Священного Синоду, виголосив Пасхальне послання Предстоятеля, а потім звернувся до Святійшого Владики зі словами вітання:

Ваша Святосте, духовний наш наставнику і милостивий Патріарше!

Христос Воскрес!

Подію воскресіння Христового ми святкуємо вже майже дві тисячі років. Вона є основою нашої віри. Здавалося б, усі ми знаємо, що це за подія, розуміємо її. Тому, з одного боку, важко говорити щось нове, актуальне чи неповторне, а з іншого боку, коли вдумуємося у цю подію, Господь Сам для нашого обмеженого людського розуму відкриває Божественні глибини богословствування, і ми щоразу усвідомлюємо й осмислюємо наскільки великою, величною і надзвичайною, важкоосяжною для людського розуму, навіть для ангельського, є подія воскресіння – перемоги життя над смертю.

Ми провадили духовну боротьбу, а разом з тим перемішалися через зовнішню агресію, яку проявила щодо нас Росія. Але нас постійно надихали Ваші слова: «Ми повинні згуртуватися, бо лише в єдності – сила народу. У

цій боротьбі переможе український народ».

Ми пишаємося Вашою чіткою позицією щодо буремних подій в Україні на початку цього року, Вашим закликом до світу засудити анексію Криму, Вашими зусиллями щодо подолання розділення Української Церкви, Вашим благословенням на збір коштів для зміцнення української армії... Усе це свідчить про те, що Ви є справжнім пастирем української нації, душею і совістю нашого народу.

Подія Воскресіння Христового вселяє в нас надію на вічне майбутнє життя, особливо в цей час, коли ми бачимо, що помирає багато людей, помирають за волю, кращу долю і свободу української держави. Адже, як говорить Священне Писання, «якщо пшеничне зерно, упавши на землю, не помре, то залишиться одне, а якщо помре, то принесе багато плодів» (Ін. 12: 24).

На період Великого посту також випали події, коли гілки Українського Православ'я усвідомили необхідність об'єднання. Цю справу повністю підтримує суспільство, що неодноразово, Ваша Святосте, видно було з реакції на Ваші виступи на майдані Незалежності. Ви не тільки благословляли надавати прихисток потребуючому народові у Свято-Михайлівському Золотоверхому монастирі кілька разів, а й самі були з народом і на Майдані безпосередньо, та благословляли священнослужителів, які постійно молили і молять Бога за український народ.

Тож від усієї повноти Української Православної Церкви Київського Патріархату, Священного Синоду, Синодальних управлінь, єпископату, духовенства, чернецтва, духовних навчальних закладів та вірних нашої Святої Церкви прийміть найщиріші вітання зі світлим святом Воскресіння Христового.

Потім Святійший Патріарх Філарет прийняв пасхальні вітання від духовенства і парафіян. Віряни отримали Патріарше благословення, а дітки з недільної школи Володимирського собору підготували Пасхальний концерт.

«Тепер все сповнене світла, і небо, і земля,
і найнижчі місця землі» (Канон Пасхи)

ПАТРІАРШЕ ПРОГОЛОШЕННЯ НА СВЯТУ ПАСХУ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Варфоломій. Милістю Божою Архиепископ Константинополя - Нового Рима, Вселенський Патріарх Наш Господь, що є Безсмертний і вищий усіх страждань, який є прекрасним Нареченим Церкви, наш Господь Ісус Христос, що є нашим Первородним Братом і Наймилішим Другом – «Він воскрес із мертвих, смертю смерть подолав» – на третій день після того, як Він вигукнув з хреста: «Звершилось!» (Ін. 19, 30) «Пекельні глибини заворушилися, коли це сталося» (Ісаїя 14, 9) з Ним, бо Христос зруйнував його володіння.

Як Бог, Він правдиво звільнив свої палати від темряви, щедро обдаровуючи життям тих, кого Він знайшов у гробах. Але не тільки це; усім, хто вірять у Нього віднині і довіку – істинно всім, хто живе у Ньому і міцно тримається за свою віру і визнання Його аж до кінця, Господь дарує життя вічне і певне воскресіння. Христос, «Який підперезався праведністю і одягнувся істиною», (Ісаїя 11, 5) Воскрес із Гробу. «Як Той, що любить людство, Він створив Адама, батька усіх нас». (Служба Воскресіння).

Гляньте ж, дорогі брати і діти, на вінець нашого Величного Свята і дух весняної пори; посередині його первоцвіту Церква сповіщає Добру Звістку Світові. Важка зима смерті відійшла! Крижану тиранію диявола і його панування подолано. Жахливе царювання темряви і прокляття знищено. «Господь царює, Він одягнувся у велич!» (Пс. 92, 1).

Ми споглядаємо Христа, який з власної волі, через свою безмежну любов, страждав на Христі, помер і був похований заради нас і нашого ради спасіння. Ми щойно вшанували Його воскресіння з мертвих, і разом з Апостолами і Мирноносцями почули з його святих уст слова: «Спокій вам!» (Ін. 20, 19) та «Возрадуйтеся!» (Мф. 28, 9) – і наші серця наповнюються радістю. Воістину, «ніхто не відбере від нас наших радощів» (Ін. 16, 22) тому, що більше ніж навіть наша власна, особиста смерть кожної окремої людини була могутньо скасована. Ось чому ми, які розіп'яли плотську суть Творця «з її пристрастями і пожадливістю» (Гал. 5, 24) та «що вмерли з Христом: це є причина, ми віримо, що ми [будемо] жити з Ним» (Рим. 6, 8). Бо коли «ми поховані» з Христом «через Хрещення», (Рим. 6, 4) ми «поєднані з Ним», тобто, ми стали учасниками Його Воскресіння (Рим. 6, 5). Святий Григорій Богослов сповіщає цю істину з найвищим риторичним вмінням, коли він каже: «Вчора я був розіп'ятий з Тобою, о Христе; нині я багатий славою. Вчора я помер з Тобою; нині я сповнений життя. Вчора я був похований з Тобою; нині я воскресаю з Тобою». (Проповідь на Святу Пасху).

Те, що гнітило нас з давніх віків, раз і назавжди вирішив

Воскреслий Господь. Наша агонія скінчилася. «Христос Воскрес, і життя можна правдиво жити!». Проповідь Святого Іоана Злотоустого). Відтепер Життя і наше Воскресіння не є тим, чого треба домагатися – не мрії, ані не утопія.

Відтепер і надалі Життя є і Воскресіння є: конкретна, відчутна реальність. Реальність, що має особливе обличчя та ім'я: «ім'я понад усяке ім'я» – Ісус Христос – перед Котрим «всяке коліно приклониться на Небі, на землі чи під землею» (Фил. 2, 9) і усякий язик визнає, що Він один є Життєдайний і Господь. Він є Той, Хто живе і править вічно. Він є Той, Хто своєю милостивою волею завжди поширює Своє Царство, Свою славу та Свою спадщину від Свого Отця, кожному, хто розділить з Ним Його Хрест, Його смерть та Його Воскресіння, бо «Він є Первородний ...» (Рим. 8, 29) До нього ми звиваємо з нашого Мученицького Патріаршого та Вселенського Престолу, щоб Він дав світові мир; щоб Він осяяв душі людей істиною і праведністю; щоб Він обдарував терпінням і підбадьорив тих, хто у скрутці; щоб Він дарував відчуття спасіння і життя вічного своїм віруючим. Нехай Його, Хто є Переможцем Смерті і Володарем Життя, буде слава, влада, честь і хвала, з Отцем і Святим Духом, і навіки. Амінь.

† **ВАРФОЛОМЕЙ, Патріарх
Константинопольський, Ваш палкий
заступник перед Воскреслим Христом.**

З ЖИТТЯ УПЦ КП

Заупокійна панахида з нагоди 28-ї річниці Чорнобильської катастрофи

25 квітня 2014 р. у день 28-ї річниці Чорнобильської катастрофи з благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета вікарій Київської єпархії, керуючий справами Київської патріархії єпископ Вишгородський Агапіт звершив заупокійну панахиду та взяв участь у заходах пам'яті, які відбулися на території меморіалу жертв аварії на ЧАЕС у Шевченківському районі столиці.

Його Преосвященству співслужило духовенство столичних храмів та монастирів.

У поминальній панахиді взяло участь керівництво Шевченківського району на чолі з головою райдержадміністрації Петром Пантелеєвим.

Після молитви владика Агапіт, духовенство та всі присутні поклали квіти до кургану пам'яті.

КРУГЛИЙ СТІЛ

«Проголошення автокефалії в Українській державі»

2 квітня 2014 р. у конгрегаційній залі КПБА з благословення митрополита Переяслав-Хмельницького і Білоцерківського Епіфанія, ректора академії об. 13.00 год розпочав свою роботу круглий стіл "Проголошення автокефалії в Українській державі" присвячений 95-літтю "Закону про автокефалію УНР від 1 січня 1919 року". Ініціаторами його проведення виступили кафедри церковних історії та права Академії.

Науковий захід, який тривав більше трох годин, зацікавив науковців, викладачів та аспірантів академії. Так, тут були присутні, виступали з доповідями, репліками чи питаннями, брали участь в обговоренні архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій (Зоря), протоіерей Віталій Клос, протоіерей Михаїл Йосифчук, протоіерей Володимир Сміх, священник Сергій Колот, доктори богословських, церковно-історичних, філософських, соціологічних наук М.І. Пірен, В.В. Шевченко, Ю.П. Чорноморець, Д.В. Степовик, І. М. Преловська, науковці Інститутів історії України та українознавства Т.М. Євсєєва та Л.І. Горенко, завідувач кафедри церковного права КПБА С.М. Чокалюк.

Історичну ретроспективу з детальним висвітленням процесу підготовки та проголошення закону про автокефалію здійснив протоіерей Михаїл Йосифчук.

Архієпископ Євстратій виступив з ґрунтовною доповіддю у якій розповів про сучасні реалії церковно-державних відносин та про шляхи їх вдосконалення.

Була висловлена пропозиція підготовки та друку матеріалів круглого столу окремим розділом у "Трудах КДА".

З життя УПЦ КП

Святійший Патріарх Філарет відвідав храм на честь ікони Божої Матері «Живоносне джерело» на Борщагівці

25 квітня 2014 року у день, коли Свята Православна Церква вшановує Ікону Божої Матері «Живоносне джерело», Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відвідав храм Ікони Божої Матері «Живоносне джерело», що на Борщагівці. Перед входом до храму Патріарха привітав настоятель громади – протоієрей Валерій Семанцо, а також голова Святошинської районної державної адміністрації Олександр Кулик. Також зустріли хлібом-сіллю вихованці недільної школи, які віршами привітали Святійшого Владика.

За літургією Предстоятелю Київського Патріархату співлужили: настоятель храму, благочинний Святошинського і Голосіївського районів міста Києва протоієрей Валерій Семанцо, протоієрей Олег Маланяк, протоієрей Михаїл Лесюк, протоієрей Михаїл Ткач, протоієрей Василь Лило, протоієрей Сергій Петленко, протоієрей Валентин Мазур, запрошене духовенство столиці та Київської єпархії та духовенство храму.

Під час Божественної літургії храм був наповнений вірянами. Величною окрасою святкового богослужіння був спів парафіяльного хору під керівництвом регента храму - Лілії Онищенко.

Опісля літургії Святійший Владика виголосив проповідь. Патріарх зазначив, що попри зло й агресію, яка підбурюється

у Східних областях, - Всемогутній Господь не допустить війни, а лише зміцнить Україну в єдності.

По закінченні проповіді був здійснений хресний хід навколо храму. Настоятель висловив слова вдячності Святійшому Владиці за візит.

Цього ж дня на території храмового комплексу на честь свята відбувся традиційний благодійний обід.

НА ДУХОВНІ ТЕМИ

ЛАЗАРЕВА СУБОТА

Цей день в церковному календарі називається Лазаревою суботою. Він є особливим, бо нині згадує Свята Церква про одне з найвеличніших чуд, сотворених Господом під час Його земного служіння, – дивне воскресення Праведного Лазаря.

Прослухавши сьогодняшнє Євангельське читання, ми стаємо свідками цієї події, яка видимо засвідчує перемогу Христа над смертю. Зі Священного Писання дізнаємось, що Лазар жив у Вифанії – невеликому селищі неподалік від Єрусалиму. Відомо, що він був другом Христа і братом двох сестер Марфи та Марії. Ця родина давно була знайома з Ісусом Христом і Господь часто гостював у них.

Наближалось свято Пасхи і Спаситель вже йшов на добровільні страждання. Злоба книжників і фарисеїв досягла своєї вершини і ці нечестивці, сповнені гордоців, злоби, заздрощів, властолюбства та інших пороків, прагнули схопити і вбити Ісуса. Коли Лазар занедужав, то сестри поспішили повідомити про це свого Божественного Учителя. Коли Христос почув про хворобу Лазаря, то сказав: «...ця не-

дуга не на смерть, а на славу Божу, щоб через неї прославився Син Божий» (Ін. 11. 4). Господь, будучи серцевидцем, знав, що Його друг помре, проте, пробув ще два дні в Переї. Потім сказав ученикам: «...підемо знову до Юдеї» (Ін. 11. 7).

Якщо ми прослідкуємо, то побачимо, що в інших випадках Христос ніколи не говорив наперед куди Він має намір йти. Для чого ж Він повідомляє про свій намір цього разу? Як навчає нас блаженний Феофілакт, єпископ Болгарський: «Повідомляє наперед, щоб вони не збентежились несподіванкою, коли б Він несподівано повів їх у країну, в котру йти вони боялись. Оскільки вони боялись через Нього, тому що не мали ще досконалого знання про Нього». Ученики пам'ятали, як нещодавно юдеї прагнули вбити Ісуса і боялись також і за своє життя. Але Господь підбадьорює їх, говорячи: « Хто ходить удень, той не спотикається, тому що бачить світло світу цього; а хто ходить уночі, спотикається, бо не має світла з ним» (Ін. 11. 9-10).

Святі Отці навчають, що під світлом слід розуміти Самого Господа, Який і є Світлом

Істинним, перебуваючи у якому, справжнім ученикам Христовим немає чого боятися. Ті ж, хто творить беззаконня, ходять в темряві і покриті мороком гріха спотикаються, падають і йдуть у погибель, бо не мають спасительного Світла Христового з собою. Господь говорить до учеників: «Лазар, друг наш, заснув; але Я йду розбудити його» (Ін. 11. 11). Апостоли вважали, що

Ісус говорить про звичайний сон, який є ознакою одужання під час недуги, і тому говорять до свого Божественного Учителя: «...якщо заснув, то одужає» (Ін. 11. 12). Тоді Христос прямо вказує на смерть Лазаря (Ін. 11. 14).

Як розповідає далі апостол і євангеліст Іоан Богослов, коли Господь підходив до Вифанії, Лазар вже чотири дні як був у гробі. Його сестри дуже сумували і зійшлося багато юдеїв з Єрусалиму, щоб утішити їх в цьому горі. Спаситель спеціально прийшов на четвертий день після упокоєння Лазаря, щоб це диво стало явним і ніхто із супротивників Христових не міг його заперечити. Першою дізналась про пришествя Ісуса Марфа і таємно іде на зустріч Йому. Марфа мала віру в Христа, але вона в неї не була ще повною і належною. Це ми бачимо зі слів: «Господи! Якби Ти був тут, не помер би брат мій» (Ін. 11. 21).

Блаженний Феофілакт, єпископ Болгарський, пояснює: «сказала вона це, без сумніву, тому, що не вірувала, що Він, якби захотів, то, й не будучи присутнім особисто, міг би запобігти смерті брата її». Потім Марфа виявляє ще більшу слабкість віри, говорячи: «...коли чого не попросиш у Бога дасть Тобі Бог» (Ін. 11. 22). З цих слів видно, що вона вважає Ісуса за благочестивого чоловіка, якого може послухати Бог, а не втіленого Господа, Який Своїм єдиним словом сотворив Небо і землю, все видиме і невидиме. Христос каже до Марфи: «воскресне брат твій» (Ін. 11. 23) і потім продовжує « Я є воскресіння і правда, і життя; хто вірує в Мене, якщо й помре, оживе» (Ін. 11. 25), тобто, той, хто вірує в Христа, не повинен боятися смерті, бо Христос має владу дарувати інше, краще, вічне життя.

Наближався момент створення одного з найбільших чудес, яким Христос хотів повернути до Себе серця зачерствілих людей, дати їм можливість покаятись. Бачачи сльози Марії і тих хто був з нею, Сам зворушився та заплакав. У цьому прояві скорботи ми можемо побачити дію людської природи Христа. Євангеліст Іоан Богослов влучно вказує на те, як вороги Ісуса навіть при такому горі, сповнені ненависті, глузували: «...чи не міг би Цей, що відкрив очі сліпому, зробити так, щоб і цей не помер?» (Ін. 11. 37).

Ми бачимо, що вони через ненависть не називають Господа навіть по імені, а з призирством

говорять: «Цей». Також, вони піддають сумніву створення чуда над сліпим. Прийшовши на місце поховання Лазаря, Спаситель звелів відкрити печеру, в якій знаходився покійний. Але Марфа, через свою слабку віру, заперечувала Христу: «...вже смердить, бо чотири дні, як він у гробі» (Ін. 11. 39). Так вона сказала тому, що не вірила в можливість воскресіння брата. Але для Бога немає неможливої жодної речі, тому Христос говорить до неї: «...коли будеш вірувати, побачиш славу Божу...» (Ін. 11. 40). Господь знав, що книжники і фарисеї приписують творення Ним чудес силі бісівській і через це в голос підносить молитву до Отця Небесного, хоча Він не мав потреби в цій молитві, тому що рівний Отцю. Промовив же Він їй, щоб не могли нечестивці стверджувати, що чудо це створене силою князя темряви. Христос власним голосом вигукнув: «Лазарю! Вийди геть» (Ін. 11. 43) і покійний вийшов із гробу. Сказав Він ці слова як Той, що має владу, а не підвладний, тобто, як Бог. Багато юдеїв, бачачи таке велике чудо, увірували в Христа, а найбільш жорстокосерді пішли і розповіли про це книжникам і фарисеям. Після цього синаedrion виніс остаточний смертний вирок Спасителю. Вони хотіли вбити також і Лазаря, та Лазар після воскресіння прожив ще більше тридцяти років і згодом став єпископом на острові Кіпр.

У воскресінні праведного Лазаря особливо чітко відобразилась найвища чудотворна сила Господа Ісуса Христа, як Владики світу і Джерела життя. Це було особливе чудо, заперечити яке не могли навіть найзапекліші Його вороги. Про особливість та світлість Лазаревої суботи красномовно говорить нам Церковний Устав, ті відмінності, якими богослужіння цього суботнього дня вирізняється серед інших днів протягом року. Воно є своєрідним передсвятком великого Дванадцятого свята – Входу Господнього в Єрусалим.

Дорогі браття і сестри! Згадуючи сьогодні воскресіння праведного Лазаря, не будьмо подібні до жорстокосердих книжників і фарисеїв, а прослаavimo Христа – Переможця смерті, співаючи: «Осанна в вишніх, благословен, Хто йде в ім'я Господнє». Амінь.

**Підготував прот. Миколай Капітула,
магістр богослів'я**

З життя УПЦ КП

СУМСЬКА ЄПАРХІЯ ДОПОМАГАЄ УКРАЇНСЬКОМУ ВІЙСЬКУ

Архієпископ Сумський і Охтирський Мефодій здійснив поїздку по військових формуваннях Сумської області. Владика звернувся в телевізійному зверненні до жителів пограничних селищ, закликав населення бути стійкими та сприяти Збройним Силам України. Також владика відвідав блокпости формувань самооборони на кордоні та помолився разом з військовослужбовцями.

З ініціативи архієпископа Мефодія управлінням Сумської єпархії організовано посильну допомогу українській армії фінансами, продуктами, теплими речами, запчастинами, канцелярськими товарами та іншими необхідними матеріалами.

Священики постійно ведуть духовну опіку військовослужбовців та їхніх сімей.

Для більш скоординованої роботи

архієпископом Мефодієм було затверджено відповідальних осіб по районах області з числа духовенства по співпраці з військовими і організації допомоги. Від єпархіального управління координатором призначено благочинного прот. Богдана Козенка.

Таким чином вже сьогодні зібрано велику суму коштів, зокрема Воскресенський кафедральний собор передав армії 20 тис. грн., свящ. Андрій Бринчак (Охтирське благочиння) – 40 тис. грн., Олександр Перепелиця (Конотоп) – близько 4 тис. грн., свящ. Павло Кузь (Конотоп) – 110 тис. грн. Також зібрано та передано армії велику кількість харчів та теплої одягу.

Священнослужителі Сумської єпархії постійно перебувають на зв'язку з військовими частинами та військкоматами, котрі знаходяться у прикордонній зоні Сумської області.

ПРАВОСЛАВНИЙ

Квітень

ВТ. 1 квітня

Прав. Софії, кн. Слуцької

СР. 2 квітня

Прпп. Іоанна, Сергія,
Патрикія

Св. мучениці Фотини
(Світлани), самарянки

ЧТ. 3 квітня

Прп. Іакова, єп., ісп.

ПТ. 4 квітня

Сщмч. Василя,
пресвітера Анкірського

СБ. 5 квітня

Прмч. Никона єп. і 200
учнів його

НД. 6 квітня

Передсвяткування
Благовіщення Пресвятої
Богородиці.

Неділя 5-а Велико-
го посту, прп. Марії
Єгипетської

ПН. 7 квітня

+ Благовіщення
Пресвятої Богородиці

ВТ. 8 квітня

Собор Архангела
Гавриїла

СР. 9 квітня

Мц. Матрони Солунської

ЧТ. 10 квітня

Прп. Іларіона Нового

ПТ. 11 квітня

Прпмч. Марка,
мч. Кирила

СБ. 12 квітня

Лазарева субота. (субо-
та 6-го тижня Великого
посту)

НД. 13 квітня

ВЕРБНА НЕДІЛЯ (Вхід
Ісуса Христа в Єрусалим)

ПН. 14 квітня

Великий Понеділок

Прп. Євфимія, архим.

ВТ. 15 квітня

Великий Вівторок

Прп. Тита чудотворця

СР. 16 квітня

Велика Середя

Ікони Божої Матері
"Нев'янучий Цвіт"

ЧТ. 17 квітня

Великий Четвер, Згадуван-

СБ. 19 квітня

Велика субота перед
Паскою — Воскресінням
Христовим. В православ-
них церквах освячують
паски і писанки

+ Св. рівноап. Мефодія

НД. 20 квітня

ВЕЛИКЕ СВЯТО ПАСКА:
ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОЇСТИНУ ВОСКРЕС!

Прп. Георгія ісп., митр.
Мелетинського

ПН. 21 квітня

Апп. від 70-ти Іродіона і
їже з ним

ВТ. 22 квітня

Іверської ікони Божої
Матері (перехідне свя-
то, що відзначають у
вівторок Світлого Пас-
хального тижня).

Мч. Євпсихія

СР. 23 квітня

Мчч. Терентія, Помпія,
Африкана та інших 33-х

ЧТ. 24 квітня

Сщмч. Антипи, єп. Перга-
ма Асійського

ПТ. 25 квітня

Прп. Василя ісп., єп.
Парійського

СБ. 26 квітня

Сщмч. Артемо-
на, пресвітера
Лаодикійського

НД. 27 квітня

Неділя 2-а після Паски
(Антипаска). Згадування
про увірування ап. Фоми
Св. Мартина ісп.

ВТ. 29 квітня

Мч. Ірини
Радониця (вівторок 2-го
тижня після Паски), по-
минання померлих

СР. 30 квітня

Прп. Зосими, ігумена Со-
ловецького

ня Таємної Вечері

Прп. Іосифа піснєписця

Прп. Георгія, іже в Малії

ПТ. 18 квітня

Страсна П'ятниця. Розп'яття
Ісуса Христа — Сина Божо-
го на Хресті за гріхи людські
Перенесення мощей свт.
Іова, партіарха Московсь-
кого

КАЛЕНДАР

Травень

ЧТ. 1 травня

Прп. Іоанна учня
прп. Григорія Декаполита

ПТ. 2 травня

Прп. Іоанна
Ветхопечерника

СБ. 3 травня

Прп. Феодора Трихіні

НД. 4 травня

Неділя 3-я після Паски,
Святих жінок-мироносиць

ПН. 5 травня

Сщмч. Іаннуарія єп. й з ним
мчч. Прокула

ВТ. 6 травня

+ Великомученика Георгія
Переможця

СР. 7 травня

ЧТ. 8 травня

+ Апостола й євангелиста
Марка (63)

ПТ. 9 травня

День поминання воїнів,
котрі загинули у роки
Великої Вітчизняної війни
1941-1945 років.

Свт. Стефана, єп. Велико-
пермського (1396).

СБ. 10 травня

Ікони Божої Матері
"Почаєвської"

НД. 11 травня

Неділя 4-а після Паски,
про розслабленого
Апп. від 70-ти Іасона

ПН. 12 травня

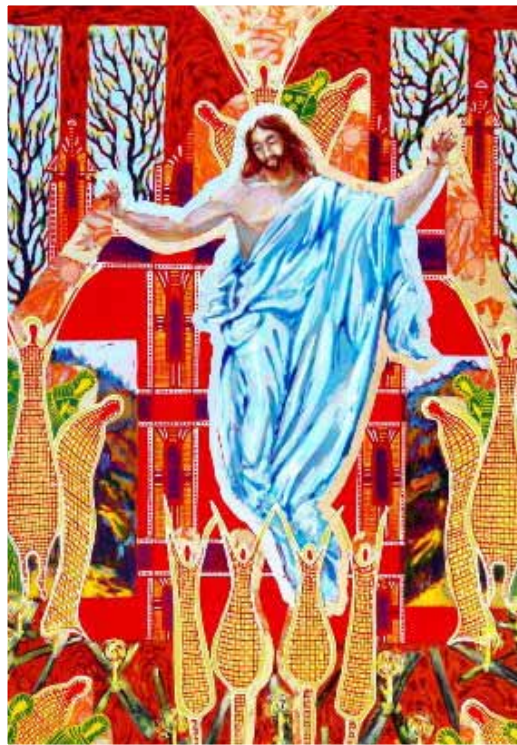
Преподобного Амфілохія
Почаєвського
Дев'яти Мучеників Ки-
зичських

ВТ. 13 травня

+ Ап. Іакова Зеведеєва,

брата Іоанна Богослова (44).

Свт. Ігнатія Брянчанинова,
єп. Кавказського і Черно-
морського (1867).

СР. 14 травня

Свято Благовірної Тамари,
цариці Грузинської

ЧТ. 15 травня

Свт. Афанасія Великого
Свято Благовірних князів
Бориса і Гліба

ПТ. 16 травня

+ Преподобного Феодосія,
ігумена Києво-Печерського

СБ. 17 травня

Мц. Пелагії, діви Тарсійської

НД. 18 травня

Неділя 5-а після Паски, про
самарянку

Великомучениці Ірини.

Ікони Божої Матері "Неупи-
ваемая Чаша"

ПН. 19 травня

Прав. Іосифа Аримафейсь-
кого і Никодима

Преподобного Іова

Почаєвського

ВТ. 20 травня

Згадування появи на небі
Хреста Господнього в
Єрусалимі

СР. 21 травня

+ Апостола і євангелиста
Іоанна Богослова

ЧТ. 22 травня

+ Перенесення мощей Свя-
тителя Миколи чудотворця

ПТ. 23 травня

+ Апостола Симона Зилота

СБ. 24 травня

+ Рівноап. Мефодія (885)
і Кирила (869), вчителів
Словенських.

НД. 25 травня

Неділя 6-а після Паски, про
сліпого Свт. Єпифанія, єп.
Кіпрського

ПН. 26 травня

Перенесення мощей мч.
Авраамія Болгарського

ВТ. 27 травня

Блж. Ісидора, Христа зара-
ди юродивого
День пам'яті святих отців
Першого Вселенського
Собору

СР. 28 травня

Прп. Пахомія Великого.
Свт. Ісаї, єп.

ЧТ. 29 травня

Вознесіння Господнє (40-й
день після Паски)

Перенесення мощей прп.

Єфрема Перекомського

ПТ. 30 травня

Ап. від 70-ти Андроніка і св.
Іунії

СБ. 31 травня

День пам'яті св. отців семи
Вселенських Соборів
Ікони Божої Матері Псково-
Печерської, що зветься
"Умиление".

Християнські свята

Вхід Господній у Єрусалим

Подія входження Ісуса Христа в Єрусалим описана у всіх чотирьох євангелістів (Мф. 21: 1 – 11; Мк. 11: 1 – 11; Лк. 19: 29 – 41; Ін. 12: 12 – 19). Урочистий вхід Господній в Єрусалим відзначається Православною Церквою в останню неділю перед Світлим Христовим Воскресінням. Це свято також ще називається неділею Вайї (гілок), Квітною, або Вербною, неділею,

тому що в цей день віруючі освячують віття верби (яка заміняє в нас пальмові вітки). Тримавши в руках перше весняне гілля, ми славимо Спасителя як Переможця смерті; бо Він воскресав померлих (Лазаря та інших) і цього дня входив в Єрусалим для того, щоб померти за наші гріхи і воскреснути, і тим спасти нас від вічної смерті

і від вічних мук. Віття означає знак перемоги Христа над смертю і нагадує нам про майбутнє воскресіння із мертвих.

Початок цього свята належить до глибокої древності. Найдревніше свідчення про нього збереглося у повчанні на цей день святителя Мефодія, єп. Патарського

(III ст.), а також отців V ст. – святих Іоана Золотоустого, Амвросія Медіоланського, Єпифанія Кипрського.

Про використання під час богослужіння гілок пальм та інших дерев у Вербну неділю говорять святі отці IV та V століть. Зокрема, св. Амвросій Медіоланський, описуючи це свято, згадує: «Багато з тих, хто прийшов у Єрусалим для святкування за заповіддю

Мойсея свята Пасхи, зустріли Господа з фініковими гілками в руках на доказ перемоги Його над народом Ізраїльським, тому що пальмове віття звичайно підносили переможцям». Звідси виник звичай у це свято під час славослів'я тримати у руках фінікові або оливкові гілки; та й саме свято назване Вербною неділею.

Починаючи з VII ст., багато піснетворців, зокрема св. Андрій Критський (VII ст.), прп. Косма Маюмський, св. Іоан Дамаскин (VIII ст.), прпп. Феодор та Іосиф Студити (IX ст.) та ін., прославили свято піснеспівами, які звучать у Православній Церкві і в наш час.

Церква.info

ПРЕОСВЯЩЕНІЙШИЙ ВЛАДИКА СИМЕОН ПРИВІТАВ ЄВРЕЙСКУ ГРОМАДУ З ПАЄХОЮ

17 квітня 2014 року, керуючий Дніпропетровською єпархією єпископ Симеон, після Божественної Літургії у храмі святих апостолів Петра і Павла, відвідав найбільший у світі єврейський центр «Менора», який знаходиться у Дніпропетровську.

Владика Симеона супроводжували: секретар єпархії прот. Віталій Лопушанський та благочинний Правого берегу прот. Михаїл Стіньо.

При вході в «Менору» Преосвященнішого владика Симеона зустрів Головний рабин Дніпропетровська і області ребе Шмуель Камінецький з друзями.

Після зустрічі, в першу чергу, єпископ Симеон привітав рабина Шмуеля зі святом і попросив передати вітання всім членам громади; побажавши всім Божого миру, злагоди, любові, єдності...

В ході зустрічі духовні лідери Дніпропетровського краю торкнулися:

- Питання біблійних цінностей в житті народу;
- Мали жваве обговорення щодо останніх подій в Україні; обидві громади: як православна так і єврейська повинні докладала всіх зусиль для того, щоб був мир, спокій на нашій землі, щоб кожен віруючий, незалежно від національності та віросповідання відчував себе захищеним;
- Обговорили важливість міжконфесійного діалогу як складової частини зміцнення єдності українського суспільства;
- Владика Симеон розповів рабину Шмуелю про хід будівництва кафедрального собору;
- А також обговорили ряд інших питань духовного відродження Дніпропетровщини.

Далі була проведена рабином Камінецьким екскурсія для духовенства Української Православної Церкви по «Менорі».

Духовні лідери обмінялися подарунками: єпископ Симеон подарував рабину книгу про Українську Православну Церкву Київського Патріархату та її предстоятеля – Патріарха Філарета, а рабин Шмуель подарував Архієрею книгу про синагоги України. На завершення зустрічі релігійні лідери ще раз привітали один одного зі святами і обмінялися запевненнями в продовженні плідного діалогу як на особистому рівні, так і на рівні відповідних структур і департаментів обох релігійних інституцій.

Ініціативи єпископа Дніпропетровського і Криворізького Симеона зустріч була організована президентом Міжнародного благодійного фонду «Солидарність» Олександром Володимировичем Петровським, другом нашої єпархії, одним з відомих українських меценатів, який також брав участь в цьому заході.

«ДИВЕН СВІТ ПИСАНКИ»

Настоятель парафії Святого Йоана Хрестителя в Луцьку священник Володимир Труш на запрошення управління культури міськради, Луцької художньої школи та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла взяв участь у відкритті 18-ї виставки-конкурсу «Писанковий дивосвіт» в арт-галереї «Луцьк».

Душпастир благословив початок заходу та привітав учасників із цією подією.

Як зазначено на сайті Lutskrada.gov.ua, у мистецькому проєкті, який став традиційним для Луцька, взяли участь діти віком від 8 до 18 років. Роботи, представлені на конкурс, є авторськими і виконаними у традиційній манері – восковим розписом із фарбуванням природними або хімічними барвниками. Мета конкурсу – збереження традицій писанкарства, утвердження національних великодніх звичаїв, залучення дітей до вивчення й популяризації української писанки, виявлення і підтримка творчо обдарованих дітей.

Долучилися до дійства міський голова Микола Романюк, інші представники влади, громадськість.

Вічна пам'ять

Коли помирає близька людина, тих хто залишаються огортає невимовний біль, жаль, сим і прикре усвідомлення того, що вже ніколи цієї особи яка відійшла, а з якою єднали нас душевні зв'язки не буде серед живих і поруч з нами. На душі стає важко, а одинокою потіхою стає впевненість в тому, що світле її життя, її добрі вчинки і любов до Бога і ближнього будуть нагороджені в Царстві Небесному. Велике прагнення поновно зустрітись у потойбічному світі повинно мотивувати людину до життя за Божими заповідями і тум заслужити на зустріч. Я довго думала про те чи варто писати статтю про відхід у вічність своєї сестри Мирослави. В кінці вирішила, що моя стаття маю надію, може стати комусь корисною. Вона може пригадати комусь подібні до моїх переживань, що кровавлять з відкритої рани на душі.. Моя стаття це не лише болісне прощання з сестрою, це нестерпний акт розлуки з людиною, яка протягом цілого свого життя заслужила собі на найбільш почесне ім'я не тільки в родинному колі, але також серед великої кількості людей. Коли роздумую про смерть сестри, я свідомо того, що з її відходом у вічність, відходить певна епоха феноменального покоління, яке у надзвичайно складних часах, уособлювало у своїх почуттях і чинах неперевершені загальнолюдські цінності, високу мораль, вірність Божим заповідям, патріотизм, любов до всього що українське, що рідне. Моя сестра була обдарована вродженою і Богом наділеною добротою, ніжністю і вмінням виходити часто із складних життєвих ускладнень. Я неодноразово думала, мабуть її життя було благословенне самими небесами. Її дід був своєрідною пристанню, в якому всі, а в першу чергу потребуючі знаходили щирі і сердечну пітримку, притулок, ласкаву і доброзичливу допомогу, щирі поради, приятну посмішку. Мені як молодшій сестрі бл.п. Мирослави найкраще відомі її добрі прикмети, Вона любила життя, любила людей, її внутрішнім щастям було творити добро навколо себе. "Роби добро поки живеш, йди крізь життя так, щоб коли наблизиться його кінець не жаліти

і не встидатися пройденого шляху". Це був її життєвий девіз, який природно і не вимушено випливав з її душі протягом цілого її життя. Вона вміла заопікуватися кожним хто потребував опіки, чи помочі. Я добре пам'ятаю як годинами моя сестра Мирослава, з дитячих років опікувалася мною, розказувала мені казки і вміло по материнськи впроваджувала мене в життя. Передовсім вона мене розуміла і

В ПАМ'ЯТЬ МОЄЇ УЛЮБЛЕНОЇ СЕСТРИ МИРОСЛАВИ ЧОРНІЙ З ДОМУ ПУТЬКО

вміла вести цією складною стежкою нашого нелегкого життя. Займалася мною як мама тоді коли, наша мама трудилася щоденно важкою працею при господарстві. За це я не лише була її вдячна, але і подивляля її доброту. Я все гордилася тим, що в мене є така добра, розумна і вирозуміла сестра. До кінця її життя я йшла до неї за порадою у всіх життєвих складнощах.

Мирослава народилася 22 січня 1926 р. в нашому рідному мальовничому селі, серед лісів, біля річки Солокії в селі Затила, що розташоване біля місточка Любича Королівська. Після II Світової війни наше село знайшлося у ме-

жах Польщі й входило до складу Томашівського повіту. Мирослава від моїх наймолодших років, до останніх хвилин її життя захоплювала мене своєю прикладною поведінкою, так до родини, як і до своїх сусідів та оточення. Сестра Мирослава була за мене на 7-м років старша і тому не дивно, що мої зв'язки з нею були особливими. В наших батьків Андрія і Емілії Путько було три дочки. Найстаршою була Ольга народжена 17 серпня 1921 р., У 1939 р. Оля вийшла заміж за Миколоя Зазулю і в них було троє дітей; Богдан, Іван та Ірина. Вони жили в поблиському місті Томашові Любельському. Під час акції «Вісла» в 1947 р. Оля і її муж Миколай були ув'язнені і запроторені у Концтабір Явжно. Після звільнення з тюрми до краю виснажена, Оля померла на 33-му році свого життя, залишаючи сиротами троє малих дітей. Зрештою доля моєї родини, так як і багатьох інших українських родин на Закерзонні перепліталася численними життєвими трагидіями. Після першого приходу большевиків на нашу землю в 1939 р. їхні спецоргани НКВС прийшли арештувати нашого батька, але Боже проведіння зберегло його. Йому вдалося втекти просто з під їхньої носа, перейти советсько німецький кордон, дійти до Томашова Лубельського і затриматися у своєї дочки Ольги і там залишився аж до початку болшевицько-німецької війни 22 червня 1941 р. Але за батька чекісти арештували нашу маму і запроторили її до горезвісної Львівської тюрми "Бригідки". Залишилось нас двоє малих дітей, моя сестра Мирослава, якій тоді було тринадцять років, і я. Ми не знали, де наша мама, ми, ходили до сільради, до станиці НКВД, плакали і питали, де наша мама, але нас проганяли і не давали відповіді. Сестра Мирослава навіть поїхала до Львова і пробувала шукати маму по тюрмах, але надаремно, бо ніхто не хотів з нею говорити. Під час наступу в червні 1941 р. гітлерівських військ і відступу більшовиків, НКВС масово розстрілювало і масакрувало в'язнів у всіх тюрмах в тому числі і в тюрмі "Бригідки" Тоді за різними джерелами в тюрмі "Бригідки" загинуло від 4-х до 10 тисяч осіб. Ніщо інше як тільки Божа сила в дивний спосіб врятувала нашу маму. Вона

залишилася живою. І коли фронт мевув Львів вона повернутися до нас. Перед нею, бо зараз за фронтом з Томашова повернувся до нас тато.

Протягом цього періоду без батьків ми з покійною Мирославою жили самі в неустанному лякові. Наш дім був під наглядом НКВС, вони майже кожної нічні робили обшуки в нашій хаті. Ці сатрапи, варвари і негідники нас понижували, ображували зневажливими словами, страхали що повезуть нас в Сибір. Ми дуже боялися, плакали, незнаючи яким буде завтрашній день. Не знаю як би я пережила це страхіття, якби не моя сестричка, яка мене тулила до себе, заспокоювала, потішала і запевняла мене, що наші батьки повернуться, хоч напевно сама в те не вірила. Коли повернули до дому батьки, нашому щастю не було краю. Здавалося, що настануть дні спокою і радості. На жаль в 40-х роках польські агресивні збройні організації розпочали війну проти українського населення. Стали горіти села й лилася невинна кров. Українська момодь стала на захист свого народу. Організувалися місцеві кущі самооборони УПА, моя сестра Мирослава так як і інші її ровесниці приєдналася до українського підпілля. В 1947 р. комуністична влада Польщі рішила перевести акцію «Вісла», тобто насильну депортацію українців з їхніх земель, на "Ziemie odzyskane" щоб остаточно розправитися з українським питанням в Польщі. Мирослава, щоб уникнути ув'язнення на передодні акції «Вісла» виїхала в глибину Польщі. Сестра Ольга і її муж Миколай Зазуля в тому часі каралися у в'язниці. 7-го червня 1947 р. еґзекуційний відділ польського війська віхав в наше село Затилю, щоб насильно прогнати українців з їхньої рідної землі. Нам дали 2 години часу на те щоб зібрати майно цілого життя. В слід за військом в селі з'явилися поляки з поблизького села Белжець і почали грабувати наше майно. Ми виїшли з дому майже з тим, що було на нас. Мої батьки, я і діти сестри Ольги були депортовані до села Журавець біля Ельбьоґа. В чужій стороні ми стали будувати своє життя. Згодом до родини повернула сестра Мирослава, а дещо пізніше з тюрми вийшла сестра Ольга і її муж Миколай. На превеликий жаль 19-го грудня 1954 р. Ольга померла. В трамві 1950 р. Мирослава вийшла заміж . за сво-

го земляка, вчителя Івана Чорнія (1924-2006). В їхній сім'ї прийшло на світ троє дітей – Мар'ян, Дануся і Надія. Всі вони здобули вищу освіту, одружені і всі троє мають по двоє дітей. Я вже тишилася своїми улюбленими дітьми і онукми моя сестра Мирослава.

У 1962 р. мої батьки разом з родиною Мирослави купили у Перемишлі дім і переїхали на постіне життя до цього прекрасного міста, яке розташоване по обох берегах ріки Сян. Сестра і її муж Іван працювали в Перемишлі аж до пенсійного віку. Я з мужем і дітьми також повернулися з вигнання до Перемиші. Так склалося, що усі троє дітей Мирослави заклали свої сім'ї в Перемишлі і живуть там по сьогодні у взірцевій християнській любові. Особливо дім моєї сестри Мирослави і шваґра Івана завжди був взірцем сімейних і національних зустрічей. Мабуть тут сонце стикалося із землею в радості. В стінах того дому прекрасно зберігалися народні традиції та обряди не лише на великі свята, але стіни того дому настільки наспівані надзвичайно багатим репертуаром народних і повстанських пісень, колядок й щедрівок, що я в незмозі їх перелічити. Від заснування УСКТ, а пізніше ОУП моя сестра не лише була членом тих організації, але від червня 1956 р. до кінця свого життя вона була постійним передплатником і уважним читачем тижневика «Наше Слово», що виходить у Варшаві. Вона брала активну участь в церковному та культурному житті разом з цілою своєю родиною. Протягом тих довгих років від Мирослави можна було вчитися патріотизму і любові до всього що рідне. Згадую все це з одного боку як щасливі хвилини життя, а з другого боку, жалею болять душа, що все це відійшло разом з нею. Важко погодитися з тим, що її голос завмер і не відчую її сердечного дотику, не побачу веселої усмішки, ніколи вже неможу посидіти з нею в її чудовому городі серед квітів, які вона так любила, не позгадуємо разом минулого.

Моя найдорожча сестричко ти до кінця моїх днів залишишся у моїй пам'яті, в молитвах і моєму серці, а також в серцях рідних тобі людей, особливо твоїх улюблених дітей – Мар'яна, Данусі і Наді, невістки Марійки, зятів Володимира і Андрія та твоїх любимих внуків - Олі, Катери, Еви, Івася, Марка і Петра та правнучки Марійки. Ти

будеш жити в наших серцях вічно. Тебе згадуватимемо лише добрим словом, з любов'ю і великою честью. Так як житимуть вічно в серцях українського народу Герої Майдану, які ціною власного життя дали Україні шанс на гідне національне майбутнє життя, таке, про яке Ти і твій муж Іван не лише мріяли, а в певному періоді воювали, а потім трудилися. Твоя смерть моя Найдорожча Мирославо 18 лютого 2014 перенесла тебе у кращий світ, де вже нема ані болю, ані терпінь. Я міцно вірю, що Господь Бог напроочив тобі щасливе вічне життя у раю. Твій похорон в Перемишлі 21 лютого 2014 р на який прийшла велика кількість людей, щоб попрощатися з тобою і провести тебе в останню путь дивом співпав, з трагічними подіями на "Майдані" у Києві, де злочинці вбивали невинних людей. В тих днях Україна хоронинала своїх героїв «Небесну Сотню». Можливо Бог забрав тебе до себе якраз в тому самому часі, щоб Ви всі разом вимолювали в Нього ласк для українського народу. На завершення свого працання хочу надзвичайно з щирого серця подякувати не лише членам сім'ї, в тому дітям сестри Ольги, які приїхали з далекої півночі Польщі, а також і тим всім рідним, які приїхали з України. Щиро дякую усім іншим людям які так чисельно взяли участь в похороні моєї сестри Мирослави. Хочу висловили вдячність всім тим, хто висловив нам співчуття в різній формі. Я знаю, що моя сестра Мирослава продовжує жити, бо в Бога ми всі живі, бо маємо базсмертну душу.

Дякую оо. Павлові Рогуню з Кафедрального собору і Юліянові Ковалеві Ігуменові ЧСВВ в Перемишлі, за переведені похоронні відправи у кафедральному соборі Св. Івана Хрестителя в Перемишлі, звідки тіло Покійної було перевезене на головний цвинтар в Перемишлі при вулиці Словацького і похоронено в родинному гробівці, в якому, спочивають наші батьки і муж покійної Мирослави, Іван. Дякую також о. Романові Тринозі та родині і друзям з Торонта, які взяли участь в день похорону у св. Літургії і Панахиді в наміренні Покійної, що відбулася в Канаді в соборі Успення Пресвятої Богородиці в Міссісаґа.

**Вічна її пам'ять!
Анізія Путько-Стех (Канада)**

ДІЗНАЄМОСЯ БІЛЬШЕ ПРО БРАТНЮ ЦЕРКВУ

**БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ:
«МИ ВСІ ПО-НОВОМУ ПОВИННІ ЗРОЗУМІТИ
МІСЦЕ УКРАЇНИ У СВІТОВОМУ КОНТЕКСТІ»**

Цього — Страсного — тижня наша країна знову дихала війною. Можна було б сказати, що війна наблизилася на крок, якби вона не була посеред нас, не проймала нас останні кілька місяців. Великий піст приніс не умиротворення, як то буває, але відчуття руків'я меча в долоні.

Кажуть, війни не мають кінця — вони тільки віддаляються, зникають за обрієм, а коли настає час, повертаються в наше життя. І нам знову доводиться обирати, до якого боку пристати, і битися, навіть коли немає ніякої надії на перемогу. Утім, надія на перемогу є завжди. Про це великодня розмова з Верховним Архiepіскопом Української Греко-Католицької Церкви Блаженнішим Святославом (Шевчуком).

— Блаженніший, мабуть, ще ніколи в нас не було такого моторошного Великого посту і таких поганих передчуттів напередодні Великодня?

— Так, але водночас ми маємо унікальну можливість порівняти нашу ситуацію з тим, що переживали в ці-таки пасхальні дні учні Христа. Згадайте, коли Христос помер на хресті, учні були шоковані. Нам зараз дуже просто уявити, що вони переживали, втративши всяку надію. Вони ж вірили у свого Вчителя. Вони не були готові до того, що Він помре, буде похований, як звичайна людина. Разом із Ним були поховані всі їхні надії. Аж нарешті вони почули, що Він воскрес! Але для того щоби повірити в Його воскресіння, їм довелося щось подолати в собі, змінитися і заново відкрити для себе Вчителя, якого, як їм видавалося, вони знали, з яким вони провели останні три роки. Їм треба було повірити в Нього заново. Пам'ятаєте, як апостол Тома казав, що, поки він не вкладає пальці в рани Христові, він не повірить? Я думаю, що сьогодні й наша Україна воскресає. Але кожен українець повинен заново пізнати цю нову Україну. Він має пережи-

ти свої власні зміни, щоб відкрити для себе нові шляхи і нове життя.

— Ці зміни відбуваються? Так, є кліше "народ змінився після Майдану". Але наскільки ґрунтовні й масові ці зміни?

— Я скажу навіть більше — народ продовжує змінюватися. Ми стали іншими два місяці тому — і процес змін у нас ще не закінчився. А тепер ті наші зміни докочують до Сходу і Півдня нашої країни.

— У чому ж полягають зміни?

— Є кілька ключових речей. Головне — ми починаємо переоцінювати, відкривати для себе цінність України як єдиної й незалежної держави. Двадцять років тому ми отримали незалежність як дар. Вона просто впала нам на голови, а ми навіть не зрозуміли навіщо, що нам із тим даром робити і чи він нам взагалі потрібен. Ми тільки тепер починаємо розуміти, що в ньому — запорука нашого благополуччя, можливість збудувати європейську країну, збудувати її власноруч такою, якою ми вважаємо за потрібне, що в ньому запорука нашої безпеки і того, що ми, як народ, взагалі можемо існувати у третьому тисячолітті. Події сконсолідували нас. Люди змінюються, відчуючи солідарність — між собою і навколо ідеї. Хіба це не перегукується з пасхальним сюжетом?

Майдан, який так усе змінив, став великою несподіванкою, - несподіванкою для всіх: і для європейців, і для росіян, і насамперед для нас самих. Ще в середині

2013 р. ніхто не сподівався, що люди будуть так рішуче висловлюватися за європейське

майбутнє нашої країни. Ще півроку тому навколо казали, що українці — інертний, сплячий народ, який живе за принципом "моя хата скраю". І раптом ми показали зовсім інше обличчя. Ми побачили людей, які переживають за своє краще майбутнє і самі готові його будувати. Більшість людей вийшли не під політичними прапорами чи гаслами. Люди хотіли кращого майбутнього і бачили його не в поверненні до радянського способу життя, не в утвердженні постсовєтського стилю, а як життя, побудоване на європейських цінностях.

— Кажуть, ми налякали Європу своєю готовністю відстоювати її вартості навіть зі зброєю в руках.

— Щодо зброї — я не погоджуюся. Саме мирний характер протесту давав йому сили, правди і європейськості. Ми довго трималися цього мирного протесту, як ви пам'ятаєте. І саме цим здивували світ. Збройним протистоянням із владою нікого не здивуєш — цього у світі і без нас багато. А наша сила була в мирному способі дій, у мирному спротиві, відстоюванні тих вартостей, про які Європа сама, може, уже й забула; на яких вона збудована, проте й сама вже почала від них відрікатися, — це всіх вразило. Ми трималися того, скільки могли. Якщо ви пам'ятаєте церковну позицію, — усі Церкви відразу говорили про збереження миру за будь-яку ціну. Присутність священиків на Майдані багато чому зарадила, вони були миротворці, допомагали зберегти протест у його сильному — мирному — прояві. І тільки brutальні дії влади перевели все, на превеликий жаль, у насиль-

ницьке річище. У цьому протесті ми показали себе справжніми європейцями, здатними на громадянський спротив, суспільну активність, солідарність у відстоюванні справжніх вартостей — верховенства права, поваги до людської гідності, несприйняття корупції. Це були ті вартості, дійсно європейські вартості, які нас згуртували на Майдані. Чому політики, влада і люди на Майдані не могли порозумітися? Бо вони говорили різними мовами про різні речі. Для політиків, зокрема влади, цінності означали гроші, економіку. А для людей цінності були головно моральні, базові, які лежать в основі суспільного буття.

— Куди ж поділася наша солідарність після Майдану? Ми знову не можемо домовитися між собою. Якби проблема була тільки у підбурювачах з-за кордону... Але ж проблема і в нас, причому не тільки в мешканцях Сходу, а й Заходу.

— Однакові травми не виключають розділення. Навпаки. Ми радо звинувачуємо одне одного в тому, що відбувається. І тут, вибачте, "галицький сепаратизм" нічим не кращий за "східний". Не бачу різниці між людиною, яка говорить про "фашистів-бандерівців", і людиною, яка кидається у відповідь "бидлом даунбаським".

— Це стандартні методи протиставлення двох частин України. Це давня стратегія розділення, давні міфи. Комусь хотілося представити Майдан як суто галицьку річ. Пригадуєте месиджі, які посилила влада нашій Церкві у період Майдану, — того «славетного» листа про неприпустимість нашої присутності на Майдані? Тоді всі питали, чому цього листа отримала тільки УГКЦ, коли на Майдані були представники майже всіх релігійних організацій України. А саме тому, що владі дуже хотілося представити протести Майдану як явище винятково галицько-уніатське. Це ж було цілковито не так! Той, хто спілкувався з людьми на Майдані, бачив, що там зібралися люди з усієї України. А Україна є різна. І це бачив кожен, хто там був, — люди на Майдані були

різні. Так, є такий стереотип, що європейськість, євроінтеграція — це те, чого хоче Західна Україна і не хоче Східна. Але це міф. Майдан був дзеркалом усієї України. Коли я відвідував людей у наших підпільних шпиталях, — у нас була ціла мережа підпільних шпиталів, у різних монастирях різних конфесій, — то більшість людей, із якими спілкувався там, були російськомовні. Це були люди з Харківщини, Сумщини, Чернігівщини, Дніпропетровщини. Той, хто говорить про Майдан як галицьку ідею, — компрометує Майдан, грає на руку тим, хто тепер нас намагається розділити. Коли ми хочемо говорити правду про те, що відбулося в суспільстві, маємо говорити правду про регіональні представництва, які Майдан виніс наверх.

— Тобто ви вважаєте, що розділятися і жити окремо — якщо вже ми не хочемо жити спільними мріями — нам не варто?

— Я не думаю, що ми хочемо жити окремо. Хтось зовні хоче нас поділити. Я так завжди думав і тепер відчуваю особливо гостро. Такі думки, навіть до ідеї громадянської війни, заслані з-поза меж України. Навіть у світлі останніх подій, коли я спостерігаю за реакцією людей на Донбасі, то бачу, що й там ніхто з простих людей не хоче поділу України. Усі розуміють, що це наш спільний дім. Усі Церкви України — і православні, і католицькі, і протестантські — також одноставно виступили про збереження єдності та соборності України.

— Церква може відіграти роль в об'єднанні України?

— Це не завдання Церков — політична єдність країни. Наше завдання — дбати про людину, яка сьогодні переживає ті події, що відбуваються. Сьогодні є ціла низка спільнот, — і громадських, і церковних, — які намагаються допомогти людям пережити стрес. Є чимала кількість людей, які не підуть до психолога зі своїми страхами, травмами та проблемами, але можуть відкритися священнику. Тому священнослужителі, зокрема наші, проходять вишкіл, щоби працювати з таким людьми, з тою невпевненістю, у якій ми тепер живемо. Саме Церква

може стати в пригоді людям, бо вона дає надію. Надію не можуть дати ані уряд, ані парламент, ані всі політики, разом узяті. Країна наша зараз у такому тяжкому стані, а довіра до політиків така низька, що люди цілком зрозуміло шукають надію на те, що Україна є і буде, що вона воскресне. Ця надія іде саме з церковного середовища, з церковного месиджу, який завжди пов'язаний із вірою у воскреслого Ісуса Христа. Отже, я бачу нашу основну місію, місію церкви — душпастирську: лікувати душевні рани, які ми отримали внаслідок останніх подій, повертати людям надію, зокрема надію на краще майбутнє для нашої спільної країни. Ця духовна терапія завдяки молитві, благодаті, яку передає Церква, буде тим, що нас об'єднує, що дає нам надію, — спільну надію на спільне майбутнє.

— Які ваші особисті запити до майбутнього президента?

— Сьогодні першою, найважливішою рисою президента має бути його відданість ідеї незалежної, єдиної, соборної України. Він має бути тим, хто об'єднає народ, кому повірять і на Заході, і на Сході, і на Півдні, і на Півночі. Він має виступити гарантом єдності. Пригадую, на конференції "Богослов'я під час Майдану" наші протестанти виступили думку, що нам потрібно шукати те, що в росіян зараз називають "скрепи". Те, що нас скріплює, зв'язує воедино. Це найважливіше завдання президента. Також це має бути людина, яка готова стояти з народом проти корупції.

— Ще раз мушу повторити: я віруюча людина. Я б хотів, щоб ми всі розуміли: джерелом нашої віри є не якась абстрактна ідея, якась безособова вартість. Ні. Джерелом нашої віри і надії є конкретна особа — воскреслий Христос, який сьогодні, у ці дні, переможно ламає двері Аду. Він є джерелом нашого життя, нашого світу, нашого радісного майбутнього. Тому не біймося завтрашнього дня!

Розмовляла
Катерина Щоткіна

Христос воскрес – воістину воскрес!

Дорогі брати і сестри в Україні . Попри трагічну днину в нашій державі сердечно вітаю Вас з Паскою . І вірю що за літургійною традицією будуть українці освячувати паску, сир, яйця, м'ясо. Крім цього, можна завжди покласти вино, хрін чи будь-яку іншу страву. Звичай благословення цих страв полягає в допуску до їх споживання після посту. Церковні свята тісно переплетені з традиціями нашого народу. Зокрема, свято Великодня супроводжується водінням гаївок і веснянок.

А ще у наших літургійних текстах частіше вживається поняття Пасхи, аніж Великодня. У цих текстах свято Воскресіння називається «Пасхою». Це дуже важливий богословський

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

момент, бо він підкреслює єдність обох Завітів – Старого і Нового. Ідеться про те, що події, які відбулися в Старому Завіті, стали прообразом того, що відбувається зараз. Пасха – це випечений хліб із мелених, початково розсіяних по полю зерен, що складається в одне Тіло і символізує Церкву. Христос воскрес – воістину воскрес!

● РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

● ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

● ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
● ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
● УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
● ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

MIST MEEST

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен» «Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3, 49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 31.07.2013 г. Формат 60/84/8, друк офсетний. Умов. друк. арк. 1,86. Зам. № 000

Друк ФОП Кругляк І.С.
Свідоцтво ДП № 160-р від 16.05.2013 р.
м. Нікополь, вул. Шевченка, 65/44